

1

Tehdy

PROBUDIL JI NĚJAKÝ ZVUK, vytrhl ji z nervózního snu. Přišel zvenčí, ptala se v duchu Emma s očima upřenýma do tmy – nebo z nitra domu? Možná se jí o tom hluku jen zdálo.

Ale o pár vteřin později, jak ležela s nastraženými ušima v pomuchlaných prostěradlech, to zaznělo znovu, vystřelilo to po schodech nahoru a neslo se to chodbou před její ložnicí. Uvědomila si, že je to zvonek u dveří. Vibrace ulpívaly ve vzduchu jako tón ladičky.

Převalila se na bok a zamžourala na digitální budík na nočním stolku.

01:47.

Srdce se jí rozbušilo. Je hluboká noc a někdo stojí u jejích domovních dveří.

Nemůže to být nějaký žertík? V duchu uviděla pubertáky, kteří se někdy shlukovali na trávníku před jedním domem o kousek dál v ulici: nasupené týpky ze soukromých škol, z nichž prýštilo nutkání dělat problémy.

Odkopla prošívanou deku, vrazila paže do rukávů froté županu, popadla telefon a bosky spěchala k jedné z malých ložnic pro hosty v přední části domu.

Při prvním pohledu z okna působila ulice dole opuštěně. A pak zahlédla obrysová světla tmavého auta před domem. Zbytek zakrýval z dohledu hřeben střechy.

Ne, tak tedy žádní nasupení pubertáči. Vrátila se do chodby, rozsvítila a sestupovala po schodech se srdcem v krku, přičemž se celou cestu dolů držela zábradlí.

V předsíni uviděla jedním z úzkých oken, která lemovala z obou stran vstupní dveře, že ve skutečnosti parkují před domem dvě auta: to tmavé a černobílý policejní hlídkový vůz. Sevřel se jí žaludek. Policie nepříjde k vám domů v tuhle hodinu, protože vás během dne někde nahrála kamera, jak projíždíte křižovátku na červenou.

Sunula se blíž k oknu a zjistila, že na širokém zápraží, osvětleném shora, stojí tři lidé: vysoký rozložitý muž v béžovém svrchníku, jeden mladší v policejní uniformě a žena v černé péřové bundě.

Starší muž si jí všiml skrz okno. „Paní Randová?“ zavolal a chladný vzduch mu vytvářel před ústy přízračné obláčky.

Emma užuž chtěla odemknout dveře a vtom si nervózně připomněla existenci interkomu. Shrnula si vlasy z očí a stiskla tlačítko. „Ano?“

„Jsem detektiv Chuck Lennox z Newyorského policejního sboru. Můžeme prosím vstoupit a promluvit si s vámi?“

„O co jde?“ zeptala se a sotva slyšela svůj hlas, jak jí hučelo v uších.

„Paní, radši bychom to vysvětlili až uvnitř.“

„J-já potřebuju vidět nějaký průkaz.“

„Samozřejmě. Přiložím ho na sklo, ano?“

Vrátila se k oknu a přečetla si identifikační kartičku, kterou přitiskl ke skleněné tabuli. Průkaz vypadal celkem věrohodně, s jasně modrými a žlutými písmeny, i když nebyla žádný odborník.

Emma deaktivovala bezpečnostní alarm a utáhla si pásek županu, pak vpustila dovnitř tři cizí osoby spolu s poryvem mrazivého březnového vzduchu.

Zůstali stát v předsíni a Lennox vážným hlasem představil Emmě ženu, detektiva Martinezovou, malou brunetku, které nemohlo být víc než pětatřicet a měla na nohou pohodlné lodičky, v jakých ženy z televizních reklam házely basketbalovým míčem na koš. Pak jí sdělil jméno hlídkového policisty, které nepostřehla, ačkoliv jeho uniforma nasvědčovala tomu, že je skutečně z jejich města, Madisonu ve státě New Jersey. Emma se upínala k detailům, protože tak se nemusela zaměřovat na význam toho, co bude následovat, na důvod jejich příchodu uprostřed noci.

„Prosím, co se děje?“ zeptala se.

„Jste Emma Randová?“

„Jmenuju se Emma Hawkeová, ale Derrick Rand je můj manžel. O co jde?“

Lennox mžikl pohledem k obývacímu pokoji, odkud zářilo světlo. Nechala svítit dvě lampy, než šla spát, jako to dělala vždycky, když měla být přes noc sama doma.

„Bylo by lepší, kdybychom si mohli sednout,“ řekl Lennox. „Nevadilo by vám to?“

„Ehm, jo, fajn.“

Cestou do obývacího pokoje zalovila Emma v kapse županu, našla gumičku a nejistými prsty si sepnula vlasy do ohonu. Ona a oba detektivové se posadili, za-

tímco policista z hlídky zůstal stát u vchodu do před-síně jako vyhazovač u dveří nočního klubu.

„*Prosím*,“ tentokrát už Emma skoro žadonila. „Co se stalo?“

„Velice nerad vám to říkám, paní Hawkeová,“ opáčil Lennox, „ale vašeho manžela zřejmě dnes v noci v New Yorku zabili.“

Jeho slova jako by zůstala viset ve vzduchu jako dron v úrovni očí, kde mírně vibrovala.

„Zabili?“ vypravila ze sebe nakonec. „*Jak?*“

„Byl zastřelen v jedné postranní uličce u Greene Street v SoHo. Patrně mezi půl desátou a půl jedenáctou. Vypadá to, že mohlo jít o pokus o loupež, ale zatím to nevíme jistě.“

Zírala na Lennox, na široká ústa s tenkými rty, která mu protínala dolní polovinu obličeje jako trhlinka v kusu plátna.

„To... to nemůže být on. Derrick je dneska v noci ve městě, ale na konferenci. Bydlí v Midtownu.“

„Bohužel jsme si celkem jistí, že šlo o pana Randa. Můžete nám ho prosím popsat?“

„Ehm, asi metr osmdesát, dobře stavěný. Krátké hnědé vlasy... hnědé oči.“

Lennox chmurně přikývl. „Ačkoliv se náprsní taška a telefon oběti pohřešují, našli jsme mu v kapse kalhot lístek od BMW, zaparkovaného od pátečního rána v garáži a registrovaného na jméno vašeho manžela. V druhé kapse bylo taky malé kožené pouzdro s navštívenkami.“

Lennox sáhl do kapsy, vytáhl vizitku a naklonil se k Emmě, aby se na ni podívala. Patřila Derrickovi.

„Panebože.“

Takže je to pravda. Její sedmatřicetiletý manžel je mrtvý, navždy odešel, už nikdy nepřejde domů z prá-

ce, nevstoupí do tohoto pokoje a nenatáhne si nohy na světle šedý otoman naproti ní. Už nikdy. Začala se třást, paže a nohy se jí jaksi šíleně cukaly.

„Přinesu vám trochu vody,“ ozvala se vlídně detektiv Martinezová. „Kuchyně je...?“

Emma máchla paží přibližným směrem. Martinezová to stihla tam a zpátky za necelou minutu a poté co podala Emmě sklenici, zvedla vlněný pléd z jednoho křesla a přehodila jí ho přes ramena.

Emma musela sklenici držet oběma rukama a zmohla se jen na maličký doušek vody, než ji postavila na odkládací stolec.

„Kde teď je?“ zeptala se Emma, když třas začal polevovat. „V-v nemocnici? Na pohotovosti?“

„Byl prohlášen za mrtvého na místě činu, takže ho odvezli rovnou do městské márnice,“ odpověděl Lennox. „Na rohu První Avenue a Dvacáté šesté ulice.“

Proti své vůli to Emma v duchu uviděla – Derrick leží v jedné z těch ocelových zásuvek, co je ukazují v krimi seriálech, tělo v dlouhém černém pytlí zapnutém na zip. Jeho svalovina už se začíná rozkládat.

Polkla. „Musím tam jet? Abych ho identifikovala?“

„Ne dnes v noci.“ Lennox si rozepnul kabát, ale nesundal ho. „Stačí až ráno, až se snad budete cítit o trochu silnější. Ale prozatím mám pár otázek. Zmínila jste, že váš manžel byl na nějaké konferenci. Můžete nám povědět, o jakou konferenci šlo a kde se konala?“

„Byla to výjezdová porada vedení v, ehm, hotelu Cole, kterou pořádal jeho zaměstnavatel, firma Alta. Jak stojí na té vizitce, byl šéf finančního plánování.“

„A kde jste strávila večer?“

„Kde? Ehm, tady v domě. Manželky a partneři nebyli zvaní.“

„A neznepokojilo vás, když se manžel dnes večer nevrátil domů?“ V jeho tónu nebylo nic doslova útočného, ale působil důrazněji než před chvilkou. Náhle si všimla, že si Martinezová dělá poznámky do notýsku.

„Ne – je to akce na dva a půl dne a končí až v neděli v poledne. No, dneska.“

„A váš manžel se rozhodl zůstat ve městě, místo aby se sem vrátil? Autem to není nijak daleko.“

„Zasedání začínají brzy ráno a večer se konají večere... A Derrick patří k vedení. Má... Měl být přítomný skoro nonstop... Viděl někdo něco? Cokoli?“

„Ještě pořad mapujeme okolí a doufáme, že něco zjistíme,“ odvětil Lennox. „Můžete nám povědět, kdy naposled jste s manželem mluvila?“

Emmě uvízl v hrdle vzlyk a přitiskla si hřbet ruky k ústům.

„Dnes večer,“ řekla, když nabrala dech. „Ehm, tedy včera večer. Volal mi kolem osmé.“

„Dlouhý hovor, krátký hovor?“

„Krátký. Jen ahoj, jak se máš. Našel si chvilku mezi chody u večere.“

„A ta se konala kde?“

„V hotelu, v sále na pořádání hostin. Na restauraci byli moc velká skupina.“

„Nezmínil se pan Rand o tom, že by měl namířeno do centra města nebo že by z nějakého důvodu potřeboval svoje auto?“

Emma zavrtěla hlavou. „Ne. Nic takového. Říkal jste, že se to stalo v *SoHo*?“

„Přesně tak. Nemáte představu, proč by tam vůbec parkoval? Od hotelu je to moc daleko.“

„Nemám zdání.“ Kousla se do rtu, snažila se soustředit. „Možná nechtěl v pátek ráno projíždět přes Midtown, tak to vzal Hollandovým tunelem místo